

Ens ha arribat

Biescas, 15 anys després i víctimes sense cobrar

Ahir es van complir quinze anys de la tràgica riuada de Biescas (Osca), que va arrasar el càmping Las Nieves i

que va costar la vida a 87 persones. 183 persones més van resultar ferides. Segons diversos mitjans aragonesos, al-

menys 14 famílies encara no han cobrat la indemnització. I això que des del 2005 existeix una sentència de l'Au-

diencia Nacional que condemna l'Estat i el govern d'Aragó a compensar les famílies de 62 víctimes mortals.

Apunts

Lluís Martínez

MIR

En alguna cosa ens hem equivocat terriblement. No em posaré a buscar els responsables, perquè ompliríem pàgines i no en trauríem l'aigua clara.

L'exemple es refereix als metges, però crec que el podríem fer extensiu a qualsevol carrera superior. La formació dels nostres metges és excel·lent. Per començar, han de superar el filtre de la selectivitat i d'una nota de tall que garanteix que només hi accedeixen el més brillants o els més estudiosos. La carrera tampoc no és que sigui una passejada entre les flors. I després arriba l'etapa de la formació, que és on en realitat aprenen la seva especialitat i l'ofici.

L'etapa de metge intern resident (MIR) acostuma a durar uns quatre anys. Fa un temps, en l'etapa en què l'economia funcionava bé, tots aquests metges acabaven col·locant-se en un o altre hospital. Però ara, amb les retallades, les bones perspectives s'han torçut. De manera que, davant la perspectiva de passar a l'atur després d'anys de sacrificis, hi ha alguns metges que es plantegen tornar a presentar-se a l'examen MIR per aconseguir una nova plaça i tenir feina assegurada durant quatre anys més. N'hi ha per tirar el barret al foc.

Perquè l'alternativa és marxar a llocs on encara hi ha demanda de metges. N'hi ha prou amb conèixer l'idioma, i amb la capacitat que tenen aquests joves, adquirir-lo és fàcil.

El problema som nosaltres, com a país. Representa que hem dedicat milers i milers d'euros a formar aquests joves per tenir una bona atenció i ara han de marxar. El que he dit: n'hi ha per tirar el barret al foc.

Les cares de la notícia

TINENT D'ALCALDE AJ. BARCELONA

Joaquim Forn

La seguretat ben entesa

El primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona sembla que té les idees clares en matèria de seguretat: cal una millor col·laboració i cooperació entre la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra per aconseguir més eficàcia. El fitxatge de Joan Delort com a gerent de l'àrea contribuirà a fer possible aquest escenari.

PRIMER MINISTRE D'ISRAEL

Benjamin Netanyahu

Oportunisme interessat

El primer ministre israelià s'ha vist obligat a crear una comissió d'experts per analitzar les mancances de la població, que disabte van mobilitzar més de 300.000 persones. Ni Israel és el paradís ni Netanyahu se salva de les manifestacions dels "indignats". Però s'ha espavilat veient caure la seva popularitat.

PRESIDENT DE SÍRIA

Baixar al-Assad

El genocidi que no s'atura

El suposat gest d'obertura del règim sirí és clar que va ser un simple gest de maquillatge davant la pressió internacional. El president del país no està disposat a acceptar que algú pugui discrepar d'ell i reprimeix amb la màxima contundència totes les expressions populars que van contra el règim. Al-Assad és un criminal de guerra que es manté al poder fent ús de les armes. La comunitat internacional hi ha de fer alguna cosa.

FUTUR PRESIDENT D'ERC

Oriol Junqueras

Democràcia saludable

El futur president d'ERC s'ha mostrat favorable a convocar primàries per escollir el candidat del partit a les eleccions espanyoles del 20-N. Ho fa després que Joan Ridao es resisteixi a renunciar a ser el número u per deixar pas a Alfred Bosch. Unes primàries són un gest de democràcia saludable.

Ara torno

Efectes especials

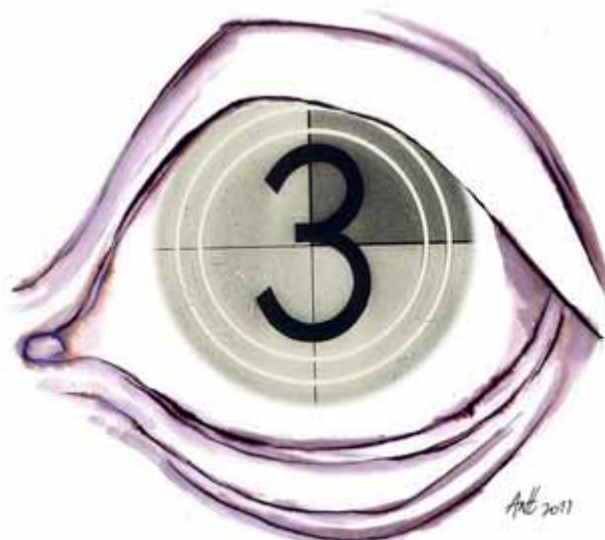
Philippe Claudel és un escriptor francès reconegut i des de fa tres anys també és autor i director de dues pel·lícules, *Fa molt temps que t'estimo* (*Il y a longtemps que je t'aime*), que fa poc van passar pel 33, i *Silencio de amor*. La primera és un drama extraordinari, d'una gran força i al mateix temps d'una delicadesa sublim, interpretat de manera commovedora per Kristin Scott Thomas. Fa pocs dies vaig mirar la cartellera i vaig veure una novetat signada per Claudel. Cap al cinema, doncs. Aquesta vegada és una comèdia. *Silencio de amor*, l'han tra-

duït. Primer vaig pensar: quina mania a canviar els títols. L'original és *Tous les soleils*. No calia canviar-lo, tot i que quan la veig, si la veuen, o si ja l'han vista entendran que aquest títol que li han posat també és justificable. No els explicaré la pel·lícula, evidentment. Només els donaré la meua opinió: val molt la pena. Amb els matisos que calgui: és una mica fantàstica, té alguna trampeta, però amb tots els defectes és una pel·lícula profundament humana. Una història de ficció que no demana gaire predisposició per emocionar. No té efectes especials, però provoca efectes molt especials en la sensibilitat de l'espectador. De pel·lícules com aquesta, jo en dic "pel·lícules de persones". Gent que viu, que

pateix, que es relaciona, que s'enamora, gent a qui li passen coses amb altres persones. No cal que siguin coses extraordinàries ni que els personatges siguin extraordinaris.

No, ordinaris amb relacions ordinàries. *Silencio de amor* no és una obra mestra, ni molt menys. Sota l'aparença de comèdia, no ens endinsa en les grans pulsions vitals de

l'espècie humana, com fan les obres mestres. Però toca petites pulsions quotidianes, i no per això menys vitals. Em sembla que ara en general es fa un cinema que utilitza els efectes especials per fer pel·lícules que s'assemblin al màxim possible a la realitat. O obres tan despullades de ficció que s'apropen més al documental que a una pel·lícula. Ja no t'expliquen històries, et plantifiquen la realitat sense ser-ho. Aquesta és una pel·lícula imperfecta, irregular, diran els crítics. I no els faltará raó. Però a mi em venia de gust reivindicar una obra de ficció que no pretén calcar la realitat, sinó presentar-nos una història tan imperfecta com ho és aquest gran artefacte agredolç que és la vida.

ANTHONY GARNER